

Антъни Бърджес

ЕНДЪРБИ ОТВЪН

КНИГА ВТОРА
ОТ ТЕТРАЛОГИЯТА „ЕНДЪРБИ“

София, 2019

Enderby Outside

© 1968 by International Anthony Burgess Foundation

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Аглика Маркова, превод, 2019

© Кристин Димитрова, превод на стиховете, 2019

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0538-1

АНТЪНИ БЪРДЖЕС

ЕНДЪРБИ
ОТВЪН

Превод от английски
Аглика Маркова

Превод на стиховете
Кристин Димитрова

На Дебора

*Търпение! Диваците с наслада
презират святата поезия
и няма за такива като теб пощада.*
Рубен Дарио¹

¹ Превод проф. Л. Табакова. – Б.пр.
(Всички бележки под линия са на преводача.)

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

I

– СТАВА ДУМА – КАКАНИЖЕШЕ ЕДИН ОТ КЛИЕНТИТЕ ДО бара – за нещо, което аз лично бих желал да нарека... а който как-то си ще да го нарича, все ми е тая...

Свинчо слушаше почтително, с чупка в кръста, бършейки чаша, от която една кресливка, май някаква актриса, беше смукала и гългала питието си.

– ... обаче мене ако питате, аз бих го нарекъл...

Свинчо триеше неизтриваема лилавееща следа от червило в очакване на някакво неоспоримо откровение, не точно чрез дума, а чрез дума, точна с личната точна точност точно на този клиент.

– ... нагла слободия.

Свинчо се сгъна по-ниско с недоловимо незадоволство. Навремето и той си играеше с думите – не е вярно, той и сега си играе с думите, но най-добре е да си затваря човката, нали му внушиха, че онези дни са минало-бешело, увити от небрежните хамали на отлитащото време в руло от амбалаж за многократна употреба, и нали ония, дето му го внушиха, знаят повече от всички, или поне така твърдят. Но въпреки това...

– Човек си носи името, вари го, печи го, името си е име...

Да се убие, не може да повтори току-що изреченото от този мъж. Свободата е от дявола, поне толкова беше научил Свинчо, докато се движеше сред солта на земята – бармани и тям подобни. Въпреки това изрече смирено:

– Много любезно от ваша страна, сър, че разсъждавате по този начин.

– Тъй, тъй.

Клиентът бръсна думите към Свинчо като щедър бакшиш.

– Само дето заведението не е наречено на мен, сър. – Това беше уместен ход, умен, подобаващ на истински барман. – Дето се вика, затова ме взеха на работа тук, защото вече го бяха нарекли „Свинчова кочинка“.

– На много хора името е като твоето – поучи го клиентът сурово. – Нали имаше един, същински светец; основа ония училища, дето децата идват в клас в дрипи. Задължително си в дрипи, или не те приемат. Все едно – училищна униформа. А имаше един, дето пак името му означаваше „Свинчо“, дето беше лорд и се отказа от титлата, за да стане министър-председател, ама по-неже не го избраха, сега се скита насам-натам и ругае на поразия.

– А имаше и един Джеймс Хог, шотландски поет – и неговото презиме означава „Свинчо“ – вмъкна Свинчо непредпазливо.

– Мани ги ти поетите.

– Дето му викат още и Овчаря от Етрик, щото той сам се нарекъл тъй, нали е бил овчар и аргатин. Досуц Александър Поуп, ама в калцуни.

– Важна е и религията. – Клиентът, който беше обядвал само с уиски, повиши глас. – Аз може да съм прост, казва ли ти някой, ама си знам: почитай на човека боята и вярата и няма да загазиш. Аз човека, както го гледам, тъй го чета!

Той разтвори пешовете на сакото си като крила; показаха се зелени тиранти.

Свинчо притеснено хвърли поглед към малцината посетители в бара. Часовникът показваше три без пет. Другият келнер, Джон Испанеца, дългуч и заядливец, очи и уши на шефа, направо гълташе тоя разговор. Свинчо го изби пот.

– Имам предвид – избъбри, – че този бар се нарича „Свинчова кочинка“ заради човека, който е бил тук преди мен... – Джон Испанеца му се ухили подигравателно. – ... сър – добави Свинчо.

– Почитай ги и няма начин да си в грешка, ти казвам.

– Хрумнало на първите собственици на тая верига хотели – додаде Свинчо забързано. – Като започвали, имало човек с подобна фамилия. Донесъл им късмет, после умрял... Едни американци.

– Американците аз ги кльопам. Бихме се рамо до рамо и в двете войни. Колкото добро сме видели от тях, толкова и бели сториха, да се надяваме, че и те говорят така за нас.

Той побутна празната си чаша към Свинчо, както дете побутва камионче от кибритени кутийки.

– От същото, сър? – Барманът у Свинчо надделя над объркването.

– Не, ще опитам от тяхното. Щом янките я държат тая бърлога, сто на сто знаят кое е доброто питие. – Свинчо не проумя този довод. – Дето му викат бърбън. Ей оная бутилка с печката. – Свинчо отмери двойна доза от уискито, на чийто етикет се виждаше изображение на едно негро. – Ама с нормална вода – додаде клиентът.

Свинчо напълни от чешмата каничка във формата на прасенце. Раздрънка монетите и каза:

– Те не се правят на велики, дето се вика, не са такива хора. Все ни казваха, че в Щатите клиентът обича истинското, значи, тук трябва да следваме същото правило. Ей затуй заведението си остана „Свинчова кочинка“.

Поглъщайки с поглед „Свинчова кочинка“, клиентът бавно завъртя глава насам-натам, сякаш изпитваше врата си на опън. Барът беше едно от многото фриволно назовани заведения в този висок, но тесен хотел, новата гордост на Лондон. „Свинчова кочинка“ и съседният му ресторант „Усекско седло“, където в същия този момент многобройни дебеловрати ротарианци унищожаваха ребърца на скара, заемаха почти целия десети етаж. През прозорците на бара (по чиито стени като предупреждение бяха налепени изображения на свински крачка) се виждаше голяма част от есенен Лондон. Човек различаваше еднакви офиси, калаена река и дървета, заринати в листа, като в печатни формуляри; целия Уестминстър, катедралата на сър Кристъфър Рен с фигурките по нея, останките от някогашната обител на вигите – къщи, разпръснати от вятъра и загубили посока. Свинчовият клиент обаче имаше очи единствено за фриза от кикотеци се, килнали се във веселие свинчета, касички във формата на прасенца с гръбчета, резнати така, че да стават за пепелници, пласт-

масови вазички, забучени с пластмасови хризантеми. Извърна се към Свинчо и му кимна с мрачен възторг, сякаш видяното беше негово, на Свинчо, дело.

– Затваряме, сър – каза Свинчо. – Още едно за из път?

– С моята фамилия обаче няма да посмеят да си правят дженк – увери го клиентът и подмигна към Свинчо със симпатия. – Ама няма и да им се удаде, щото моето име си е само мое. – Тук той опря пръст о носа си, сякаш за да потисне възпаление – при подобен случай Свинчовата мащеха имаше обичая да споменава третичен сифилис, – но без да спре да подмигва. – Ша ма фанат за...! – Клиентът се захили, сякаш фамилията му беше спечелена награда, която той възнамерява да стиска до гърдите си, докато се прибере у дома. – Я дай нещо нашенско след тая негърска пот. Само още едно драмче... точно го улучи! Щото моичката ме чака е-ехей откога!

Свинчо смело наля скоч в чашата с остатъците от бърбъна. Джон се беше вторачил в двамата свои клиенти, които тъкмо си тръгваха.

– Електрически свинари – тъкмо казваше единият, мъж с вид, подходящ точно за свиневъд, който обаче очевидно се чувстваше не намясто в „Свинчова кочинка“. – Бих казал, че и до това ще стигнем.

Другият мъж, в сиво, като да беше духовник, и спаружен, като да я караше на социални помощи, клатеше глава сговорчиво. Двамата едновременно кимнаха към Джон Испанеца и излязоха. Джон оголи към тях бароков саркофаг от златни зъби и ги изпрати с едно: „Със здраве, жентилмени.“ После събра чашите им и ги донесе до тезгяха, за да ги измие Свинчо. Свинчо го погледна с омраза.

– Но ти казвам, че – поде последният клиент в заведението – това си е оскърбление спрямо името на стария ти татко. Само тъй можеш го определи.

Той се смъкна от стола си извънредно предпазливо. Джон се кланя, докато джуките му задъвкаха нацепеното злато в устата му. Клиентът изпръхтя, бръкна дълбоко в джоба на панталона си и измъкна оттам половин крона. Подаде я на Джон; на Свинчо

не даде нищо. Джон продължи да се кланя, като все повече оголваше златните си залежи. Свинчо каза:

– Всъщност беше на майка ми.

– А? – Клиентът го погледна косо.

– Имам предвид, че фамилията ми, Хог, е презимето на майка ми, то съвпада с нарицателното за „шопар“, та оттам и „Свинчова кочинка“...

– Затова ли идвам аз тука – заяде се клиентът, – за да ми продаваш учени фасони? – И добави свадливо: – Внимавай в картинката.

Свинчо се нацупи. Отново го беше прекалил. И този отвратителен Джон отново беше свидетел. Но нали каза истината. Презимето, което беше приел, принадлежеше на онази смътно спомняна жена, която пееше сладостно и сама си акомпанираше, а нахлуващият през отворените прозорци дъх на розово масло, лавандула и пачули отстъпваше безсилен пред нежния неин парфюм. Баща му, който, запленил от музиката, унесено издухваше колелца тютюнев дим, баща му се казваше...

– Знам, да се посмея, що да не се посмея и аз на нещо, ама ти казвам да внимаваш в картинката, това е!

Клиентът си излезе; пълният с уиски негов търбух изръмжа. Свинчо и Джон Испанеца се озоваха един срещу друг.

– Риерсо – започна Джон, който си беше превел прозвището на Свинчо. – Ти пак говориш за поезия, пак не добро. Добро е другия път да си гледаш работа, мама стара.

– Портаджия – озъби му се Свинчо. – Ако щещ, кажи на Холдън, пука ми!

Холдън беше maître d'hôtel: едър мъж, американец, който понякога твърдеше, че е канадец. Скрит зад кантонерките с папки и саксиите с цветя, той обсъждаше с клиентите състезанията по крикет. Това му налагала американската търговска политика.

– Мене слушай, тоз път прати по дявол всичко. – Джон щедро раздаваше съвети. – Тоз път не голямо. Минал път много голямо.

Станалото миналия път изобщо не беше по вина на Свинчо. Няколко млади затлъстели телевизионни продуценти, седнали

да вечерят, се наливаха с мартини, тъпчеха се с фъстъци и викаха „Ја“ вместо „да“. Обсъждаха на висок глас плътските щения на известни актриси и напълно естествено преминаха към разговори за поезията. Цитираха погрешно нещо от Т. С. Елиът и преди да се усети, Свинчо ги поправи. Това ги заинтересува и те започнаха да го изпитват по стиховете на други поети, някои си Ун, Гейн, Леймис, Харкин и подобни, чиито имена Свинчо изобщо не беше чувал. В началото телевизионните асове се бяха подиграли, защото той, някакъв си барман, познава поезията; сега започнаха да му се подиграват, защото не я познава. Главатарят на якащите гълташе солените фъстъци, както малайзиец гълта ориз: загребваше ги с длан като с лопатка и ги изсипваше в устата си, без да спира да се подхилква. Изломоти неясно нещо като „Уенгърги“.

– Кой? – попита Свинчо.

Беше се разтреперал. Под розовия като прасенце (по-точно – като шунка, като пържолка) таван се замърка призрачна девойка със свитък в ръка, оголила седефени рамене под бална рокля ампир. Свинчо я познаваше твърде добре. Не го ли беше зарязала тя в едно много далечно време? А сега му се усмихваше насърчително, кокетно разгъвайки своя свитък в опит да го прелъсти отново.

– Ендърби ли споменахте? – попита Свинчо, смръщен и цял разлюлян под барманската си гъзовейка.

Девојката подхвъркна точно зад него, обхвана с длани пъпа му, тикна вече напълно разгънатия свитък под носа му.

Свинчо откри, че рецитира уверено, едва ли не заплашително:

*Камбанен звън в безделната неделя,
бездетна двойка с парното се грее,
във фурната суфлето вече пее,
игра без нокти дружно се споделя
от котенца връз пухкава постеля...*

– Исусе!

– ... айде достатъчно...

– И един сонет... – озъби се Свинчо на дребничкия ръкомахащ клиент и понечи да го довърши с едно „Абе, я си...“, но вместо това продължи упорито:

*С тела добри, с езици чисти, с гладки
крачета. Младите вина – тъй сладки.
Магнетофон без съпровод провлачи...*

В този момент влезе още един от телевизионните апапи, очевидно човекът, когото бяха чакали всички присъстващи. С нищо не се отличавахе от останалите, същата безхарактерна муцуна. Но те се скупчиха наоколо му с кръсъци.

– В таверната „Минетта“...

– „Гудис“ на Шесто авеню...¹

На тезгяха се беше облакът самотник, който поръчваше с жестове; сложил си беше черни очила, зяпаше Свинчо с отворена уста, от която се виеха клъбца тютюнев дим. Клиентите около масата, усетили как стихотворният ритъм разкъсва безформените приказки, също зяпаха Свинчо. Джон Испанеца стоеше, клатеше глава и най-гадлярски се кефеше.

– Айде, стига рими-мими – разпореи се един от фъстъкорупащите. – Давай тука пак картини.

– Ще изчакаш секстета, мамка ти – опъна му се Свинчо.

– Ох, я да влизаме вече, че умирам от глад – предложи новоодошлият и всички в надпревара и с кръсъци се понесоха към ресторанта, продължавайки да якат.

Свинчо мрачно подхвърли към мъжа с черните очила:

– Можеха поне да изчакат секстета, мамка им. Никакво възпитание в наше време. Не осъзнаха какво чудо чуват. Години наред се мъчих да го натаманя тоя стих и точно в този момент улчих вярната метрика. – Той внезапно се притесни и започна да се

---

¹ Цитат от „Дилън Томас в Америка“ от Малкълм Бринис.

оправдава: – За поета говоря де, той е друг човек, не съм аз... абе, дълга история. Викат ѝ рехабилитация.

Мъжът каза:

– Не ропіаіи.

Затова, значи, беше посочвал напитките и сега отново започна да сочи. Свинчо с въздишка отмери обемиста глобулка от някакъв отвъджелязнозавесен глицериноухаещ аперитив. Трябва да се контролира. Сега е щастлив и доволен, нали? Сега е полезен гражданин.

Именно след тая случка бяха призовали Свинчо при мистър Холдън, мъж, който оплешивяваше с такава скорост, че в близко бъдеще щеше да се класира за корицата на „Тайм“. Въпросният мистър Холдън заяви:

– Тука си на изпитателен срок, ја. Значи, внимаваш в картинката и никакво шикалкавене. Хотелът ни е почтено заведение и в него ти си само мимолетно присъствие в бяло, ясно? Това е твоята роля, ја. Засега стоиш добре, макар че чиракуваш в професията от много скоро. Досега си бил самонает, така ти пише в досието. Какъв си бил, ръководството не се интересува. Ако да започва да ми се струва, че не всичко ти е било наред, дето му викат *com eel foe*. К’во било – било, ти си му турил пепел, ама през портите на туй заведение минават каймаците на глобалното гражданство и няма да търпят бармани някакви да им нареждат да си прехапват езика. А си бил казал и нещо за избата ни, чиста клевета, макар че она може и да си го е измислил, така че ще си затворим очите засега. Човек сам си прави лицето, запомни. Карай си по правия път, братле, и няма да сбъркаш.

Минало ли беше? Миналото минало ли е? Беше извършил нещо, срещу чието повторение няма закони. Ако научат, ще го показват по телевизията между някое предаване за боклукчия, колекциониращ майсенски порцелан, и банков чиновник, обучил кучето си да пуши лула. В най-добрия случай ще го представят като особняк. В най-лошия – като предател. Да, но предател на какво? Към кой вид предатели щяха да го отнесат? Докато сега, само месец по-късно, той смръщено сравнява оборота си с поръчките и касата звъни при всеки сбор. След това ще остави

сумата в кутийка в огромния дрънчащ трезор на хотела, пълен с калкулатори, които – поне така твърдеше Лари от „Арлекин“, бара на горния етаж, – програмирани правилно, биха били в състояние да ти претарашат душичката с всичките ѝ тайни. Освен това има записан час (тук той се позадъха) на Харли Стрийт. Душичката с всичките ѝ тайни, а? Притесни се. Но по дяволите, какво лошо всъщност е направил? Когато Джон Милтън е писал дневното си домашно, превод на Кромвел на латински, да не би да са му казали „Онова, дето си го лепнал на стената за Феърфакс и обсадата на Колчестър, беше много добро, продължавай“? Макар че, ей богу, лично той, Свинчо, нищо не е лепил на стената напоследък, той просто...

– Мой брат – казваше в това време Джон Испанеца, – сега той работят в Танжер. В „Голямо тлъсто бяло куче“, побъркано име за бар. Били Гомес, всеки го знаят. Знае да върти ножа, ако го нападнат, не му бери грижата. – Джон издаде кръвожаден скърцащ шум и насочи въображаемо острие срещу предполагаемите пържолки на Свинчо. – Той чел поезия, ама вече не. Добра поезия. Испанска поезия. Гонсало де Берсео, Хуан Руис, Феран Санчес Калавера, Хорхе Манрике, Гонгора... добра поезия. Английски много студен за добра поезия, мамка му. Английски мъж мамка му, като риба, по fuego, няма огън в английски мъж, hombre.

– Ще ти дам аз едно по fuego – пламна Свинчо. – Ние пък ви бихме с mucho fuego, мамка ти, през 1588 и пак ще ви бием, вонящи чесъни такива, ще ти дам аз една лоша поезия, копеле!

Четината по врата му настръхна. Той приглади въображаема щръкнала брадичка. Небето сияеше в кървавите отблясъци на корабните обстрели. В този момент видя в мътното огледало лицето си, обрамчено от бутилки с чуждестранни етикети: прилично обръснат барман с очила и плешивеещо теме, досущ като на мистър Холдън.

– Сега ние отиваме да яде – обясни му Джон.

Някъде из хотелските вътрешности се гушеше служебното кафене, шумно от тласканите подноси с пържени картофи, спарено от лютото на подправките. Между масите сновеше няка-

къв организатор на турнири по пинг-понг. Празният стомах на Джон къркореше глухо.

– Не ти ща яденето – нацупи се Свинчо. – Сит съм до гуша вече. Абе, кофти човек съм и това е!

II

СВИНЧО КРАЧЕШЕ ПО ХАРЛИ СТРИЙТ, ОБВИТ В ПОРОЙ листа и литнали хартийки. Може сега да е Свинчо, но е лондонски Свинчо и тези скверни улици са му добре познати. Мащехата му, в Чистилището или където се намира в момента, би получила удар, ако знаеше колко добре познава той Лондон. Брутън Стрийт, Нью Бонд Стрийт, след туй пресичаш Оксфорд Стрийт и нагоре по Кавендиш Стрийт, пресичаш и Кавендиш Скуеър и ето ти я Харли Стрийт, като през цялото време си имаш едно наум, че съседната улица е Уимпол Стрийт, на която Робърт Браунинг е чел откъси от „Сордело“, прекалено мъглява и дълга поема, на оная жена, прилична на кокер шпаньол, а и собственичка на кокер шпаньол, под чието легло се въдели големи паяци, чийто баща я заставял да пие силна черна бира. Свинчо се опита да си внуши, че тези неща не са му известни, откъде ще знае един барман такива неща, но му беше ясно, че ги знае. Смръщи се и напук изправи рамене. Един мъж, който продаваше вестници и порносписания, му подвигна:

– Я по-весело, мой човек!

След малко Свинчо, с работен панталон, но в прилично карирано яке, вече седеше в чакалнята на кабинета на д-р Уопъншо. Преди три дни беше получил кратка остра призовка от д-р Уопъншо, главен двигател в преображението му от неуспял самоубиец в полезен гражданин. Свинчо успя да намери едно-единствено обяснение за острия тон, но това обяснение му се стори толкова невероятно, че беше склонен да го отхвърли. Макар че, като си припомни човек какво е постигнала кибернетиката в наши дни и като си даде сметка, че психиатър, сръчен като д-р Уопъншо, по всяка вероятност използва резултатите от анализа на кой знае кол-

ко електронни мозъци (всичко – платено от Националната здравна каса!), напълно е възможно призовката да е предизвикана точно от оная, тайната простъпка на Хог, оня рецидив, както е модно да се казва сега. Иначе двамата с д-р Уопъншо си бяха изградили атмосфера на взаимна любов и доверие, която, макар постигната по официален път и финансирана от правителството, носеше аура на същинско чудо в онова злачно място на възстановяване. А какво би било, ако д-р Уопъншо не беше демонстрирал него, Свинчо, като образец на успешно лечение, ако не беше канил колеги от вси страни, които го сочеха с пръст усмихнати, кимаха и му задаваха лукави въпроси за връзката му с неговата Муза, за неговата мащеха, за неговата тоалетна и за неговата псевдосъпруга, охлаждайки бурното му минало до състояние на попреминало и абстрактно достойнство на някакъв чисто клинично интересен случай, до който се докосват само умирисани на антисептици пръсти? Защото точно това се беше случило. Може би в края на краищата острият тон е само официална обвивка на топлотата и любовта, закриляща ги от лоши очи? Все пак и въпреки всичко.

В чакалнята гореше газова камина и единственият друг пациент се беше прегънал над нея, сякаш едновременно нейна решетка и неин пазач. Есенен хлад лъхаше от кориците на модните списания, разхвърлени върху лъскавата масичка, превърнала вазата с истински, а не пластмасови хризантеми в точна противоположност на призрачно изображение. От кориците гледаха стройни млади жени, загърнати във визоновии палта, които ги предпазваха от падащите листа. Когато забеляза сред тях корици на „Фем“, Свинчо усети нещо като зима. Онези дни, не чак толкова отдавна, когато пишеше отвратителни стихове за „Фем“, маскирани като безвредна проза („Повдигам своето бебенце високо и то се смей към светлий Божий лик“) и подписани с псевдоними като Вяра Силна; онези невероятни дни, през които той реално беше женен за Веста Бейнбридж, редакторка, завеждаща бележистиката в списанието; теоретично споменът за онези дни би трябвало да го разтърсва с чувства не по-силни от лениво снизходително любопитство. Всичко случило се засягаше друг мъж, мъж, чиято история човек изчита, едва съдържайки прозявката си.

Но сега същото това минало отново го засмукваше, залепвайки пипалцата си о него още от оная нощ, в която мярна прелитащата около него богиня и чу как златоустите телевизионни жреци спонтанно и непрестанно творят нов жаргон. Свинчо кимна с тежка въздишка. Разбира се, разговорът ще е точно на тази тема.

– Ако ви се четат гадости на поразия – поде мъжът до газовата камина, – прочетете ето това.

Той размахва към Свинчо тънко книжле. Значи, това е подгривал, пърлейки го старателно, като корички хляб за хапване в някакво разказче за училищна стая от пределектрически времена. Мъжът беше побелял; говореше образовано и хъшлашкият му език изглеждаше съзнателно употребяван; което на свой ред и при положение че мъжът беше, както очевидно беше, пациент на д-р Уопъншо, изясняваше, че е бил подложен на същия рехабилитационен метод като Свинчо.

– А нас наричат откачалници – продължаваше мъжът и поясни: – За вас и за мен се говори, че сме изкукали.

Свинчо не желаше да го включват в групата на кукувиците, но си направи огушки и не възрази. Мъжът подхвърли към Свинчо пърхаща книжна лястовица и Свинчо сръчно я улови. Мъжът не каза „баскет“ или „гол“, както би направил мистър Холдън или самият д-р Уопъншо, или поне д-р Уопъншо от златните дни на приятелството и репликите му „Добре го даваш“ и „Така те искам!“. Свинчо прелисти книжлето смръщен. Погледна заглавието и се смръщи още повече: „КвадратА на перинеума“. Попита внимателно:

– И какво значи това?

– Ох – отвърна мъжът раздражено, – има ли изобщо нещо някакво значение? Всичкото е едно *merde universelle*, вездесъщо говно, дето е казал оня френски ирландец. Просто го прочетете, нищо повече.

Свинчо прошари с поглед страницата.

Вълшебството на тази протичка монодия с нейния почти неувловим акорден акомпанимент не се принизява от фоновото ни познание, че тя винаги е съществувала, присъствайки през цялото време на писмената история – тук, но незабелязана от брада-

тите, разсѣхнати от труд комплексни практики. Те изграждат своя мултивокален контрапункт, огромните си оркестри, фугалните и сонатните си форми, в търсене на съвършенство, чиято същност – ако само биха били в състояние да проявят замъгления си от старост поглед – биха осъзнали като рожба на простота и ясна мисъл, а не като сложна парафраза. И въпреки това именно традиционно погрешното равенство между възрастта и мъдростта е причината за тяхната слепота, или, да се изразим по-милостиво, тяхната пресбиопия. Отговора на всички проблеми, колкото естетически, толкова и социални, религиозни и икономически, намираме в една-единствена дума: Младост.

– Не разбирам какво искат да кажат – поде Свинчо.

Той продължаваше да се мръщи, прелисти страницата, озова се срещу снимка на четирима тутманици, които се лезеха насреща му; единият държеше китара с щръкнал нагоре електрически флекс; отстрани другите трима бяха надигнали палки над яркочервени тимпани.

– Ще те замоля – изръмжа мъжът – да не ми досаждаш! Стой си в своя свят, аз ще си остана в моя! – След това неочаквано изкрещя силно: – О, Майко, изоставила сина си!

Свинчо кимна без боязън. Не беше ли прекарал цяло едно лято сред мъже, от които внезапно се изтръгнаха отчаяни възклицания или, още по-лошо, от които изслушваше тихи откровени проповеди за естеството на крайната реалност, честичко в късна доба, след като проповедникът беше събудил Свинчо и останалите пациенти, разтърсвайки ги, за да изслушат откровението? Свинчо продължи да чете.

Джак Кейд и „Бунтовниците“ наложиха плодотворния инструмент на острия иктус върху четвъртия такт в своя диск „К’ва я свърши ти тоз’ път“, на пазара от април 1964. През май същата година идеята беше доразвита от „Нап“ и „Бони“, които в своя „Омекнаха ми коленцата“ прехвърлиха иктуса в паузата между третия и четвъртия такт. Излишно е да напомняме, че ефектът е постигнат инстинкто-интуитивно, тъй като младите изпълнители не са обременени от никакви традиционни

технически познания. През юни и двете банди бяха засенчени от „Търнърс“, които, инстинктивно предущащи поредната промяна в „Zeitgeist“-а, прозорливо се върнаха към повече простота в ритмичната текстура и...

– А, Хог! – прозвуча глас, едновременно свиреп и сладникав.

Свинчо вдигна поглед и съзря един доктор Уопъншо, доста различен от доктора от спомените му: един барнат доктор Уопъншо, пълен елеганс в тъмносив костюм на дискретни райета, застрашителен – не като доктора, който в онова провинциално убежище приемаше пациентите си, облечен като за игра на голф. Закръгленото му лице беше сурово. Свинчо смирено влезе в кабинета.

– Разполагайте се – разпреди се д-р Уопъншо.

Свинчо седна най-близко до вратата, на нещо като градински стол.

– Тук – посочи му д-р Уопъншо, запокитвайки яростна стиска въздух към друг стол, близо до бюрото му, бюро толкова огромно, че побираше безкраен брой мистериозни електронни мониторчета.

Самият доктор трябваше да заобиколи бюрото, за да стигне до въртящия се стол пред прозореца. Прозорецът рамкираше сивата Харли Стрийт. Докторът наблюдаваше как Свинчо, все още с „КвадратА на перинеума“ в ръка, се тътри към него.

– И тъй – каза д-р Уопъншо с кисела любезност.

Лекар и пациент седнаха на столовете си едновременно.

– Май скоро ще дойде зимата – подхвана разговор Свинчо. – Нощите се удължават бързичко. Тъй да се рече, човек започва да си мисли за печки и прочее. – И като внезапно осъзна, че в кабинета на д-р Уопъншо камината е очебийно празна, добави: – Не че критикувам, нали, просто отбелязах, че нощите стават мразовитички.

Отвращението в израза на д-р Уопъншо го сковаваше. Свинчо се обърка.

– Имам предвид, че някои хора са по-зиморничави, така да се каже. Но – той отчаяно се опита да събуди у д-р Уопъншо някогашната топлина и съчувствие – каквото и да си говорим, вече е късна есен, а след есента, да ме прощавате за думите...

– Млък! – крясна д-р Уопъншо. („Не, не, недей!“ – изскимтя пациентът в чакалнята). – Сега говоря аз!

Вместо да говори обаче, просто замери Свинчо с дебела книга в зелена подвързия. На Свинчо вече му беше писнало да го замерят с книги; въпреки това я улови сръчно, точно както и предишната, която в момента крепеше на коляното си.

– Хвърлете един поглед – заповяда д-р Уопъншо. – Страница 179. Прочетете я, казах!

Хог запрелиства книгата с известна нежност. Ясно му беше, че държи коректура. Навремето, в далечното минало, когато беше напълно различен човек, боравеше с коректури на собствените си произведения: тънички свитъчета – коректури на поеми. Изпънен с известна завист, мина с едно прелистване на следващата страница от масивното прозаично произведение; възхити се дори на заглавието. Прочете го на глас: „Рехабилитация“.

– Навремето заглавията бяха все като това. На Ф. Р. Ливис, пък и на други. Новата критична школа, така се бяха кръстили. Сега е напълно различно. Други са им схващанията и заглавията им са едни такива витиевати. Имаше една книга, видях я в книжарницата, заглавието беше „Оргазъмът на романтизма“. И едно друго заглавие пак видях. В наши дни все избират цитати от клетия Дилън, нали го знаете, дето почина. Добре му става на човек, като види отново някое старомодно заглавие като това. Тук – добави той притеснено, щом най-сетне стигна до страница 179 – са използвали неправилен символ за изтриване и край на пасажа, ако ми бъде простена тая забележка. Вместо това е трябвало да сложат знака, който е като балонче на пръчка...

– Четете, човече, прочетете го!

Д-р Уопъншо удари три пъти с юмрук по бюрото си. Хог, объркан, зачете каквото му наредиха. Д-р Уопъншо барабанеше лекичко по бюрото, сякаш поне пръстите му пребиваваха в мир: три такта на лявата ръка срещу два такта на дясната, като в някаква детска безсмислица от Бенджамин Бритън, изсвирена на преобърнати чашки и тенекиени пискуни или изпята от оня, знаменития тенор на Бритън, Питър Пиърс, ама на стари години.

– Е? – попита д-р Уопъншо след дълго мълчание.

– Ами... – поде Хог – този казус много прилича на моя собствен. Тоя момък, дето сте го обозначили с „К.“, явно и той е бил поет и това дълго не му давало да порасне, оставал си юноша. Прекарвал много време в тоалетната – вие го тълкувате, че не е искал да излиза от утробата, но това, разбира се, е голяма глупост, и него една жена го оженила за себе си и бракът се оказал голяма каша, затова поетът избягал и се опитал да се върне към стария си живот, да пише поезия в тоалетната и прочее, но нищо не излязло и той се опитал да се самоубие, след което вие сте го излекували, преориентирайки същността му, поне така сте се изразили в книгата, след което той се превърнал в полезен гражданин и изобщо забравил поезията, и... Ами – добави Хог – това бих нарекъл удивително съвпадение, ако мога така да се изразя.

Хог отправи към доктора сияйна усмивка. Докторът обаче му отвърна с буреносен поглед, наведе се през бюрото и произнесе ужасяващо тихо и кротко:

– Жалък глупак. Точно теб описвам.

Хог смръщи вежди.

– Ама не може да бъде. Тук се говори как този К. си въобразявал, че други му крадат произведенията и снимат филми на ужасите по поемите му. Не беше съвсем така, нали? Искам да кажа, оня идиот Роклиф наистина щипна интригата от моя „Агнецът звяр“ и направи по нея отвратителен италиански филм. Спомням си дори заглавието на тоя филм, „L'Animal Binato“ се казваше италианската версия, заемка от Данте, както сигурно знаете, животно с двойна същност, нещо такова беше, а на английски филмът се казваше „Синът на Звяра от Космоса“.

Той се задълбочи в четенето, като все повече се смръщваше.

– А и какви са тези приказки за сексуалната фиксация на тоя момък К. спрямо мащехата му? Не може да става дума за мен, тоя момък не съм аз. Аз я мразех, знаете колко я мразех, защото ви разказвах. Ами – продължи той, изчервен – тая история за мастурбиране в тоалетната! Или за жената, дето била много изтънчена и се опитвала да направи от него истински семеен мъж!

Хог вдигна строг поглед, бледо копие (пети или шести екземпляр под индиго) на строгия поглед на самия д-р Уопъншо.

– Онази жена – произнесе той отчетливо – не беше изтънчена. Тя беше кучка. Стремеше се към парите ми, които в крайна сметка получи, и искаше да сподели почестите и славата ми. Като почина, разбира се – добави той по-неуверено. – Част от биографията ми, ако биха ми написали биографията.

Огромният скъп лекарски кабинет опита това изявление на вкус, сви рамене, направи една гримаса и го преглътна.

– Не ти било ясно, а? – Горната устна на д-р Уопъншо се изви още по-нагоре. – Наистина ли не ти е ясно, драги? Най-елегантната жена в Европа, води най-добрите групи от поп бизнеса?

Хог се втрещи от прозрението, че един много известен психиатър е надникнал в един много вулгарен свят (познаваше го добре тоя свят той, всяка сутрин, преди барът да отвори, изчиташе „Дейли Мирър“ от кора до кора). Каза:

– Не съм виждал името ѝ във вестниците...

– Тя се омъжи пак. Истински брак този път. За мъж с истински пари и истински талант, отгоре на всичкото – по-млад от теб и което е още по-важно, по-хубав.

– Но това потвърждава каквото винаги съм смятал, имам предвид това, което казах, имах предвид, че не е изискана. Кучка.

„КвадратА на перинеума“ падна от коленете му, сякаш съзнателно провалил се в опита си да се преобрази в друг вестник. Д-р Уопъншо каза рязко:

– Тъй. Сега погледни това. – И запокити срещу Свинчо третата за днешния следобед трепкаща книжна птица.

Свинчо я хвана несръчно; макар и вече крайно отегчен: птицата беше списание, което навремето му беше познато. „Конфронтация“: тримесечник, презатлантически списван, трансатлантически финансиран и ако преценката му е правилна, общоатлантически нехаресван. Свинчо кимна без изненада. Значи, д-р Уопъншо знае всичко. Сега пък Свинчо разбра всичко. Изясни му се за какво става дума. Значи, това е то. Свинчо прелисти страницата, от която секстетът на сонета, така и останал непрочетен на якащите, заговори на редките посетители на скъпи баре, макар и с октава по-високо:

*От покрива им тягостно змията
изкукурига: „Понеделник!“ Днес
вратът ще бъде стегнат от яката,
а вестникът ще буди интерес:
„Смъртта му хвърля в паника страната.“
Неделя, слава... Недостъпна смес.*

Секстетът беше подписан с предишното му, сега забранено, презиме. Свинчо заекна:

– Мога да обясня всичко. Разбирате ли, аз написах това много отдавна, преди да попадна при вас. Преди да ме излекувате, искам да кажа. Тоест то е противообществена проява. Но не успях да го довърша. И една вечер, както си работех на бара, то изведнъж ме връхлетя. Все едно че се беше спотаило зад гърба ми. Перфектният стих, извинявайте за израза. Така че, изпратих го и те са го публикували. Нещо като последно издихание, така да го наречем. Или посмъртно дори, и така можем да кажем. След това вече – никаква поезия, ама никога – никаква.

Последната фраза прозвуча прекалено подмазвачески, беше прекалено добра съзнателна имитация на старовремски барман. Д-р Уопъншо не клъвна. Изправи се гневно и изгърмя:

– Точно така, браво, забавлявай се за моя сметка!

Гневно прекрачи към масичката до празната камина, взе поставения върху масичката човешки череп и заплашително го разгърси срещу Свинчо.

– Това, което не искаш или не си способен да проумееш, вероломецо, е, че хората са прозрели, да, прозрели са продажния ти изблик. Шортхаус го е прозрял; него си длъжен да наричаш „д-р Шортхаус“. Ама ти, разбира се, как да знаеш кой е д-р Шортхаус в своеволното си вероломство, затова ще ти кажа, че д-р Шортхаус е авторът на „Поетичният синдром“ и „Изкуство и спирохетата“, и на други водещи клинични трудове. Шортхаус го е видял и ми го показва. – Лекарят се запромъква към Хог с очи, пламнали в срам и гняв, сграбчил в шепи черепа като пита. – И – изкрещя – аз се почувствах пълен глупак, защото съм обсъждал случая ти с Шортхаус.

– С д-р Шортхаус – кротко го поправи Хог.

– Сега ясно ли ти е? Ясно ли ти е? Аз се хваля с тебе като с излекуван казус, а ти отново ми навираш някакви поетични идиотщини!

Пъхнал палци в очните кухини на черепа, в гнева си той се опита да го разцепи, но черепът устоя.

– Ако ви тревожи коригирането – предложи Хог все още кротко, – с удоволствие ще ви помогна. Имам предвид, ще напиша, че изобщо не съм излекуван и че казусът ми се е оказал провал. Ако това ще ви е от някаква полза, искам да кажа – додаде той смирено. – Разбирате ли, имам голям опит с коректурите, в които трябва да се нанасят промени. По професия съм писател, нали разбирате, както и знаете всъщност (искам да кажа, нали от това се опитахте да ме излекувате?), докато за вас, защото всъщност сте лекар, коректурите са нещо като хоби в крайна сметка.

Хог се опита да се усмихне на д-р Уопъншо и след това на черепа, но от двамата в отговор му се усмихна само черепът.

– Или пък, ако желаете – предложи Хог, – ще разправам на всички, че всъщност съм излекуван и оня сонет е останка от минали времена. Или че тоя К. всъщност не съм аз, а някой друг. Във всеки случай Шортхаус няма да каже нищо никому, нали? Имам предвид, че вие, лекарите, се поддържате един друг, нали? Бих могъл да го напиша за някой от вашите вестници – въодушеви се Хог. – В „Лансет и скалпел“ или в някое друго издание.

Д-р Уопъншо се опита да разчекне черепа с яките си космати пръсти, увенчани със здрави нокти, но черепът – през главата на Хог прелетя Хаусмановият напев за човека от плът и кръв – само се захили в непоклатимото си равнодушие. Изглеждаше, че д-р Уопъншо всеки момент ще се разплаче, сякаш разговаряше с черепа на хамлетовия Уорик. След което понечи да замери Хог с черепа, но Хог в това време клекна на пода, за да вдигне оттам „Квадрата на перинеума“. Д-р Уопъншо постави черепа обратно върху масата, пое дълбоко дъх и изкрещя:

– Вън! Вън от моя кабинет, вън, по дяволите!

– Аз – започна Хог кротко, все още без да се изправя – дойдох само защото вие ми наредихте.

– Вън, вън! Похабих умения и време, и търпение, и да, цялата си страст заради твоя казус и каква благодарност получавам? Искаш да ми съсипеш кариерата, мекере гадно, това искаш!

Хог, забравил, че все още е коленичил на пода, продължаваше все тъй кротко:

– Разбирате ли, в самата книга винаги може да се добави листче с печатните грешки. И на мен ми се случи веднъж. Печатарите бяха сгрешили и беше отпечатано „немортален“ вместо „неморален“. С огромно удоволствие бих ви помогнал, честна дума. Във всеки случай, ако няма никаква друга възможност, в печатницата лесно могат да извадят една кола и вие да вмъкнете на същото място друга. Макар че – добави той много сериозно – трябва да внимавате новата кола да съдържа точно същия брой страници. Довечера може да седнете и да помислите какво да напишете.

Д-р Уопъншо връхлетя върху коленичилиия Хог и като го хвана за яката, започна да го тегли нагоре.

– Вън! – изрева той отново. – Вън отгук, неморално копеле!

Затропа към изхода, разтвори вратата и я задържа. Пациентът до камината плачеше тихичко.

– Ами ти бе, готованце! – крясна му д-р Уопъншо. – Сега ще се разправя и с теб, дете само гледаш да се скатаеш някъде.

С тъжно достойнство, което, той си знаеше отнапред, щеше да му докара нов изблик на ярост, Хог, вместо да се измъкне тихомълком, тръгна към вратата с думите:

– Прекалено много се товарите, ако нямате нищо против, че ви го казвам. – Той размаха „КвадратА на перинеума“ като предупреждение. – Според мен задачата на хора като вас е да дават добър пример на нас, останалите. На вас трябва да ви се чете конско, не на тоя нещастник тук.

– Вън!

– Тъкмо си тръгвам – обясни Хог, който тъкмо си тръгваше. Излезе, като бавно клатеше глава. – И – каза на излизане, извърщайки се към д-р Уопъншо, но осигурил си безопасно разстояние – ще си пиша поезията, която си искам, много благодаря, и нито вие, нито някой друг ще ме спре.

Помисли си дали да не прибави едно „Така ви се пада“, но преди да реши, д-р Уопъншо затръшна вратата на кабинета си; пациентът до камината извика едно „Ох!“, като да го беше плеснала майка му. Никак не е симпатичен този доктор, размишляваше Хог на излизане, трябваше да прозира сърдечното му отношение още от самото начало. Нещо много неискрено имаше в сърдечността му тогава.

III

МААКО ПО-КЪСНО ХОГ СЕДЕШЕ, РАЗТРЕПЕРАЊ, В ЕДНА обществена тоалетна. Наблюдаваше как се тресат нежните вътрешни меса на бедрата му. Над него дизелови влакове потегляха – на запад, защото Хог се намираше на гара „Падингтън“, докъдето беше стигнал пеша, минавайки покрай музея на Мадам Тюсо и Планетариума, после надолу по Еджуеър Роуд и тъй нататък. Беше пуснал едно пени, но яростта, която изкарваше сега, беше с много по-голям обем. В момента целият поетоненавистнически свят го зяпаше с лицето на д-р Уопъншо, но, разсъждаваше Хог, който във въображението си се беше изсрал върху това лице заслужено и обилно и в допълнение се беше изпикал върху му, докато светът се задоволява просто да ненавижда, д-р Уопъншо отива по-далеч: той съзнателно унищожаваше поета. Или поне се опитва да го унищожи. Той, Хог, всъщност оклеветява света. Светът е лош, но не колкото д-р Уопъншо. Но пък не е ли лоша и гадната Муза, която стиска, стиска даровете си, а след това – хоп! – вземе, че ги изсипе точно в най-неподходящо време? Въпросът е: какво е положението? Какво точно иска тя от него, по дяволите, как очаква да постъпи той? Хог вдъхна изключително болезненото и миризливо ухание на собствения си Аз такъв, какъвто беше преди много време, седнал в същата поза в работната си стая в крайморския си апартамент, чешещ голи, опърлени от електрическата печка крака и упорито изглаждащ поредния стих заедно с Музата в спокойна и напълно професионална връзка. Ако ѝ се заумилква отново (което означава повече да не я нарича

„лошотия“ или „прихватничава“, както по същото онова време), ще поиска ли Музата му да се върне и отново да домува у него за постоянно? Защото всеки нов остър спазъм, като възникналия при кавгата преди малко, носи само вреда.

Но разбира се, в онези дни, преди проклетата жена да го ожени за себе си и да го принуди да разпилее капитала си, за него беше напълно възможно да се държи като професионален поет (с други думи, да не припечелва нищо или да припечелва много малко). Сега трябваше да си изкарва заплатата. И дори, ако дарът му истински се върне при него, ще се наложи да го използва като, според общоприетата приказка, приятно хоби. Разбира се, успя да поспести нещичко. В хотела може да разчита на спалничка, храна и по някой и друг бакшиш. И понеже и без това си беше смъкнал панталона, можа веднага да провери колко е спестил. Все още държеше парите си в торбичката, завързана с ширит, стегнат около копчето на дюкяна на панталона. Не се доверяваше нито на банките, нито на колегите си в хотела. В хотела ключовете не бяха никакви ключове, ами отваряха всяка врата. Веднъж влезе в спалничката си и завари там Джон Испанеца, с една ръка сграбчил негова риза, с друга – едно от ножчетата му за бръснене, а Хог помнеше много добре, че преди да излезе, беше заключил. Джон се захили неискрено и захвана да обяснява как заварил вратата отключена и влязъл да си поиска назаем едно ножче за бръснене, щото му били свършили неговите, и как в този момент го обхванало желание да се повъзхищава на ризите на Хог, които според него били от много добро качество. Хог не му повярва. Както и да е, пазеше възелчето с парите си в панталона си. Възелчето от своя страна пазеше тестисите му, защото между временно наетите като келнери малтийци и кипърци имаше някои големи мръсници. Сега Хог измъкна от вързопчето свитъка банкноти от по пет лири и трескаво ги преброи. От груба драस्कаница на стената го гледаше без завист мъж; според изображението – явно голият бог на плодовитостта.

Двайсет и пет рисунки на крилати лъвове ограждат доста глуповата млада Британия. Не е зле. Това прави сто дващест и пет лири. А в джобовете на панталона – още близо трийсет

сребърни шилинга, това пък – от оскъдните бакшиши. Още не си беше направил труда да установи сумата от няколко от другите бакшиша в чуждестранни банкноти. Динари, лирети, нови франкове, дойче марки и прочее, тях той къташе надиплени в паспорта си, който пък беше във вътрешния джоб на якето му, в момента – увисено на закачалката на вратата. Нужно е, беше научил, всеки от служителите на хотела много да пази паспорта си поради кражбите и незаконната търговия с паспорти, вихрещи се сред физическите работници – тъмнокожи, измет от островите, същества с неясен етнически произход, лукави, злобни, безскрупулни. Въпреки новосъздалото се презряно положение на Великобритания по света, британският паспорт продължава да се цени. Така, установихме положението. Достатъчно сухо, за да си купи време за писане; да напише наистина изпипан секстет или някакво повтарящо се звънтящо канто, стига Музата да пожелае да помогне. Той подпръчна. Не ти се подигравам, отправя уверение към Музата, в случай че тя се намира някъде наоколо; нито го правя като насмешка или от съклет; просто – напълно законно се облекчавам в аванс.

Вече се усещаше по-спокоен. Разбиращо огледа рисунките по стените и по вратата. Даде си сметка, че някои от тях могат да минат за произведения на изкуството, доколкото очевидно са опити за пречистване на мощна емоция чрез стилизирана форма. До рисунките имаше необуздани надписи, призови за срещи на известни места, макар и, ако се съди по датите – с доста голяма давност; хвалби, прекалено крайни, за да се осъществят, сбито изразени пожелания към сексуални партньори, прекалено крайни, за да са реалистични. Секс. Добре де, самият Хог се беше опитал, следвайки рехабилитационния модел, наложен му от доктор, сега гадняр, Уопъншо, да се пробва в сексуални упражнения като всички останали, но не постигна особено голям успех. Откъдето и да го гледаш, в наше време човек трябва наистина да е млад, за да прави секс както си му е редът: това му беше обяснено недвусмислено от онези младички италиански камериерки и прочее, с които се беше срещал; обясняваха му го и някои от поп артистите, с които, пак по кретенските препоръ-

ки на Уопъншо, неохотно се беше опитал да се сношава. Е, това е положението... Трябва да престане да повтаря тази фраза през цялото време.

На стените имаше изписани и стихчета, повечето от които – като ония произведения на Вяра Силна – оформени като проза. Всички те бяха традиционни стихчета, предимно на клозетни теми, но някак си му додража, когато установи, че стихът продължава да зачита своите гномични или мнемонични свойства. Тоест продължава съществуването си сред обикновените хора. Хог не можеше да си представи гадняра Уопъншо да пише или да рисува нещо в тоалетна. Забеляза на стената до дясната си ръка приятно незапълнено местенце. Не му беше нужна Муза, за да увековечи хрумването си: извади химикалката си и написа:

*Когато смъкнал си гащета
и дрискаш или чеп държиш,
лице те гледа от клозета –
на Уопъншо лицето, виж!*

Сто на сто някой ще наизусти това стихче и ще го възпроизведе или в метрото, или другаде и несвършената памет може да замъгли рязката елегантност на адреса, но няма да забрави напълно името и ще го повтори в някаква аломорфна форма, в някакъв друг вариант. Ендърби Народния певец. Ендърби, не Хог Свинчото. И Уопъншо ще се сдобие с истинско безсмъртие.

Сега Хогърби усети глад. Запа са се, дръпна веригата, нахлузи си сакото и излезе. Кимна любезно на чистача, който четеше „Ивнинг Стандарт“ до стъклената си кабинка, и се изкачи. Излезе от гарата и в една странична улица попадна на успокоително мръсна дупка, натъпкана със сърбаци мъже. Знаеше точно какво му се яде: нещо, което истински да разбунтува стомаха му. На очилатия мъж зад бара, който изсмукваше храна от зъбите си, поръча чаша много силен чай, яйца и тлъст бекон, после изкачи стъпалата до вратата. Нека си разстрои стомаха, това му е целта, това ще му даде да се разбере на оня гадняр Уопъншо.